

VŠECHNY TYTO SVĚTY

DENNIS E. TAYLOR

BOBIVERZUM KNIHA TŘETÍ

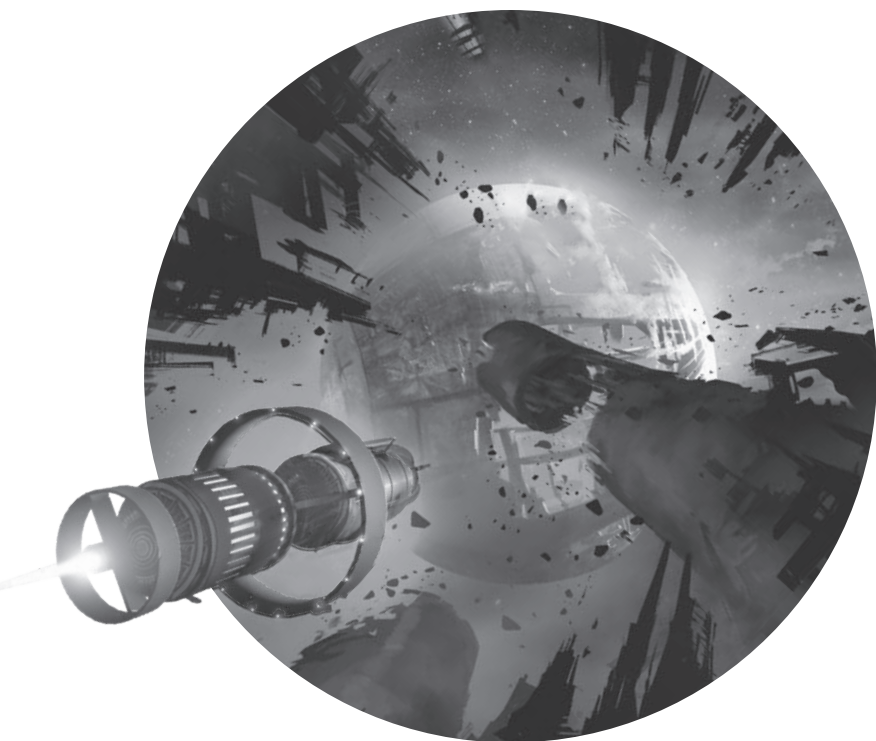
HOST

DENNIS E. TAYLOR
VŠECHNY TYTO SVĚTY

BOBIVERZUM
KNIHA TŘETÍ

VŠECHNY TYTO SVĚTY

DENNIS E. TAYLOR

BOBIVERZUM KNIHA TŘETÍ

BRNO 2019

All These Worlds

Copyright © 2017 by Dennis E. Taylor

All rights reserved

Cover art © Jeff Brown

Translation © Filip Drlík, 2019

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2019

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0016-1 (Formát PDF)

ISBN 978-80-275-0017-8 (Formát ePub)

ISBN 978-80-275-0018-5 (Formát MobiPocket)

Věnováno Billu Paxtonovi, který do řady skvělých sci-fi filmů vnesl víc než jen špetku lidskosti.

Tuto knihu věnuji své ženě Blaihin za to, že je ochotná kráčet po této cestě se mnou — zvláště tehdy, kdy jsem odešel ze zaměstnání, abych se mohl věnovat psaní na plný úvazek.

*Věčnost ponechávám Tobě, neboť který člověk
by mohl žít tak dlouho jako jeho Bůh?*

— Herman Melville

I

STŘET

BOB – BŘEZEN 2224 – DELTA ERIDANI

Kancoid se vzteklým zakvičením vyrazil ze svého doupěte. Na tvora s tak krátkýma nohama vykazoval neobyčejnou rychlost. Dva vrhači kamenů ustoupili do stran se zježenou srstí podél páteře a ušima napřímenýma vzrušením. My ostatní jsme zapřeli konce svých kopí o zem a přišlápli je chodidlem. A čekali jsme.

Tentokrát jsem nebyl jen v roli pozorovatele. Jestli jsem někdy dřív v životě byl nervózní, teď jsem byl přímo vyděšený. Cítil jsem, jak se mi ježí srst podél hřbetu až nahoru k temeni. Celou tu dobu jsem si jako mantru opakoval, že jsem ve skutečnosti deset tisíc mil daleko, na oběžné dráze. Nepomohlo to. Oči mi prozradily, že kancoid se nachází deset metrů daleko, a vypadalo to, že se k nám žene snad poloviční rychlostí světla.

Potom zvíře naběhlo na hroty našich kopí. Inteligence se u něj rozmnožováním z generace na generaci očividně stále ještě nezvýšila. Rukojeti kopí se ohnuly, ale nepraskly a živočich dopadl na zem s posledním zakvičením.

Bernie se k němu přikradl a párkrát ho štouchl násadou do obličje. Když nepřišla žádná odezva, zamával kopím ve vzduchu a zaječel: „Húúú!“

My ostatní jsme zvedli pěst a odpověděli: „Ha!“

Nebo alespoň tak nějak mi to podal můj překladový podprogram. Delfanština zněla spíš jako zvuky vyluzované rochníci

se prasaty. Software mi však všechno převáděl na lidské ekvivalenty, včetně jmen a hovorových výrazů.

Donald mě poplácal po rameni. „Pojď, Roberte, zavěsíme ho.“

Svázal jsem kancoidovi zadní nohy a Donald mezitím přehodil druhý konec provazu přes větev. Sehnul se a prohlédl si moji práci, pak se ještě jednou překvapeně sehnul a znovu narovnal. „No páni! To vypadá jako jeden z těch podivných Archimedových uzlů. Kde ses to naučil?“

Jejda. „Ehm, od Archimeda, od koho jiného. On má ruce a ruce takových uzlů. Pár jsem jich pochytil.“

Donald přikývl a pomalu ztratil zájem. Potom jsme tahali za provaz tak dlouho, dokud kancoid nevisel ve vzduchu. Dal jsem si pozor, abych vyvíjel jenom běžnou deltánskou sílu, a nechal jsem většinu práce oddřít Donalda, který následně vytáhl pazourkový nůž a zvíře podřízl. Ostatní lovci začali skandovat děkonný chorál.

Když byl kancoid vykrvený, přivázali jsme ho ke dvěma oštěpům a vydali se s ním zpátky ke Kamelotu. Dnes večer bude hostina. A já chuť grilovaného kancoida zbožňuju. I když tomu malinko chyběla barbecue omáčka. Chvíli jsem si pohrával s myšlenkou, že bych možná měl nějakou vynalézt.

Zpívali jsme vítězný chorál, a nejspíš právě proto jsme si přestali dávat pozor. Takže jsme byli všichni pěkně překvapení, když nám cestu zastoupila skupina Deltanů. Namířili na nás svá kopí a my jsme se neochotně zastavili. Nebyla to *přímo* hrozba, spíš jenom její náznak.

Zaslechl jsem za sebou zašustění a uvědomil si, že nás obklíčili. Rychle jsem se rozhlédl kolem sebe. Početně nás o dva převyšovali. Nic, co bychom nezvládli, ale problém to byl. S největší pravděpodobností spoléhali na to, že si před námi zajistí výhodu a my se nestihneme zorganizovat.

Ostatní lovecké party už nějakou dobu hlásily, že je gangy z Caerleonu přepadají a berou jim kořist, celou, nebo alespoň část. Zdálo se, že představujeme vítaný cíl.

Mluvího skupiny jsem poznal. Nepříjemná postavička z Caerleonu, které můj program přiřadil jméno Fred. Zle se na nás zašklebil. „Pěkný úlovek, Donalde. Pořádný kancoid, to ti povím. Nějaká ta kýta, možná dvě, vám určitě nebudou chybět, co myslíš?“

Donald neohroženě zvedl kopí. „Tady kolem je spousta kancoidů, Frede. Máš smůlu při lovu, nebo co?“ Fred reflexivně ustoupil, ale pak se zarazil. Donald sice nebyl tak vysoký jako jeho otec, ale pořád byl nadprůměrně velký a impozantní. Málodko si ho dovolil vyzvat přímo.

Ke své smůle jsem stál vpředu vedle Donalda. Můj android byl navržený tak, aby byl co nejnenápadnější — průměrná výška, obyčejná postava, všední vzhled —, taková šedá myška. Takže se Fred naprosto pochopitelně rozhodl použít jako příklad mě. Podíval se na mě. „A co ty, *kací?* Ty by ses o vaše bohatství určitě chtěl podělit rád, vid’?“ S úsměvem se rozhlédl po svých kamarádech. Ti se taky usmáli a semkli se těsněji kolem nás.

„Víš co, Frede?“ ozval jsem se. „Co kdyby ses předklonil, strčil si hlavu do vlastního zadku a tlačil tak dlouho, dokud úplně nezmizíš?“ Usmál jsem se tak nevinně, jak to jen šlo. Podle chechtání a posměšků členů naší skupiny — a několika Caerleňanů — se dalo usoudit, že jsem zabodoval. Samozřejmě jsem měl k dispozici gigabajty pozemské literatury a filmů, ze kterých jsem mohl čerpat urážky. Ve válce slov by Deltané byli doslova bezbranní.

Donald se na mě krátce a překvapeně podíval. Nejspíš nečekal, že ho tak podpořím. Vycenil zuby. „Jsi na tahu, kancoidí truse.“

Fred se nenávidně podíval na Donalda, na mě a pak se otočil, jako kdyby se chystal odejít.

To si snad dělá legraci. Takové klíšé.

Samozřejmě se hned potom obrátil zpátky a rozehnal se po mně. Mohl jsem si mezitím v klidu vypít odpolední čaj, a stejně nakonec zareagovat včas. No dobře, jsem počítač, ale i tak...

Mírně jsem se zaklonil a zaťatá pěst mi proletěla kousek od obličeje. A jak Fred pokračoval v otáčení, nasolil jsem mu jednu na — no, u člověka by to byl nejspíš solar plexus. Účinek to ale mělo stejný. Fred řekl *uff* a klesl na kolena.

Jejich početní převaha teď už byla vyšší jen o jednoho Delta-na. A my jsme měli Donalda. Naši lovci se ušklíbli a začali před sebou mávat hroty kopí.

Já a Donald jsme pokročili vpřed a druhá skupina se roze-
stoupila. Když jsem procházel kolem Freda, zle se na mě zadí-
val. Řekl jsem: „Tak zas někdy, *kací*.“ Neodpověděl, což se ale
dalo pochopit, protože měl pořád ještě vyražený dech.

V mém mstivém chování se samozřejmě projevoval určitý
mindrák. V dávných dobách jsem byl spoustu let obětí šikany.
Ale racionální část mého mozku mi říkala, že od teď si budu
muset na Freda dávat velký pozor.

Donald mě opět poplácal po rameni. Schválně jsem se za-
potácel. Nechtěl jsem, aby si myslel, že pro něj představuju
jakoukoli konkurenci.

Do vesnice jsme vystoupali při největší obezřetnosti. Bez
zpívání a vtípkování. Pár našich chlapů odneslo kořist k do-
mluvenému ohništi, kde ji pak začali porcovat. Otočil jsem se
a chystal se odejít zpátky do Archimedova stanu, ale Donald
mi položil ruku na rameno a pokynul mi, ať jdu s ním. Hned mi
došlo, že jdeme za kruhem starších.

Při studiu Delta-nů jsem objevil už řadu univerzálií a jednou
z nich bylo, že politici a vůdci si vždycky zamlouvají to nejlep-
ší pro sebe. Už jen samotná poloha kruhu starších — ráno na
místo naplno svítilo slunce a v pozdním odpoledni se nachá-
zelo ve stínu. U kruhu byl vždycky někdo ze starších a snažil
se tvářit důležitě a zůstat hezky v pohodlí.

Donald přistoupil k Jeffreyemu, současnému vůdci Rady, a če-
kal, až ho přijme. Jeffrey byl ale tak trochu hňup a rád nechával
lidi čekat, aby jim ukázal, jak je důležitý. Donald neúmyslně
zastínil Jeffreyemu slunce a čekání si zkracoval čištěním kopí.

Kousky zaschlé krve a srsti tak přistávaly všude okolo Jeffreyho. Rozhlížel jsem se kolem a snažil se nerozesmát.

Jeffrey se nakonec musel smířit s tím, že tím přehlíženým je ve skutečnosti on. Zvedl hlavu a pokynul nám, ať se posadíme. Udělali jsme si pohodlí a Donald popsal naše setkání s caerleonským gangem.

Když jsme skončili, Jeffrey se ušklíbl. „To už je téměř jedna ruka takových střetnutí za poslední tři ruce dní. Pár našich lovců pobodali, když se odmítli vzdát kořisti. Budu to muset přednést před celou Radou. Musíme s tím něco dělat.“

„A vždycky to byli caerleonští?“ zeptal jsem se.

„Ano, už to tak vypadá. Nechte to na mně. Přesvědčím Radu, aby začala jednat.“

Donald kývl na Jeffreyho a pak jsme vstali. Když už jsme se vzdalovali, řekl jsem Donaldovi: „Myslíš, že to je jeden gang, nebo víc různých?“

„Fredovo jméno zaznělo víc než dvakrát. Možná to zkoušejí i jiní, ale ve většině případů je to on a jeho tlupa.“

„A to všechno až poslední dobou? Co se mohlo změnit?“

Donald se chvíli koukal do prázdna. „Hm, myslím, že se asi nemuselo zrovna nic změnit. Pravděpodobnější je, že Freda jenom napadlo těžít z něčeho, co už nějakou dobu probíhá. A my zatím jen netušíme, co přesně za tím je.“

Chvíli jsme šli mlčky a já jsem si mezitím promyslel jeden takový nápad. Zvedl jsem hlavu k Donaldovi. „Mám plán. Můžeme shromáždit nějaký ten tucet lidí navíc? Lidí, kterým by nevadila trocha akce?“

Donald se zazubil. „Myslím, že něco dáme dohromady určitě.“ Taky jsem se usmál. Přišel čas na zákeřné triky — v pozemském stylu.

II

PROHRÁLI JSME

HOWARD – ÚNOR 2217 – VULKÁN

Bridget otevřela dveře a tvářila se překvapeně. Nezavolal jsem předem, takže mě dnes večer nečekala. Spustila: „Howarde... co...“ Potom si však nepochybně všimla mého výrazu.

„Howarde, co se stalo?“ Vzala mě za paži a odvedla dovnitř do bytu.

„Prohráli jsme. Prohráli jsme a zemře miliarda myslících bytostí!“ Zhroutil jsem se na její pohovku, předklonil se a zabořil obličej do dlaní.

„Myslíš Pavy?“

Přikývl jsem a nedokázal se přimět promluvit.

„Proboha, Howarde. Už o tom ví Butterworth? Jsou Bobové v pořádku?“

Povzdechl jsem si a zkusil se uklidnit. „Přišli jsme o hodně Bobů, ale máme jejich zálohy. Což samozřejmě není úplně totéž.“ Otočil jsem se k Bridget a pokusil se konejšivě usmát. „Riker dal vědět Dexterovi. A Dexter informace předá Butterworthovi nebo komukoli jinému, kdo ho teď zastupuje.“

„Jsme v ohrožení?“

„Ne přímo, Bridget. Druzí vědí jenom o Zemi a Epsilonu Eridani. Ale v okolí GL 877 je téměř dvě stě dalších soustav, které jsou blíž než ta naše. Všechny tyto světy jsou v ohrožení, dokud Druzí existují.“

„A co Pavové? Pročítala jsem si Jacquesův blog. Připadají mi jako zajímavý živočišný druh. Co se s nimi stane?“

Na chvíli jsem zavřel oči a doufal, že až je otevřu, možná se objevím v jiném vesmíru. Smůla.

„Proces samotný jsme nikdy neviděli. Jen jeho následky. Teď to budeme sledovat z první řady. Druzí vymytí veškerý život na domovské planetě Pavů pomocí asteroidů smrti, potom vypustí mravence a transportéry a vytěží z planety a vnitřní soustavy veškeré kovy. A seberou všechny mrtvoly a mršiny.“

Musel jsem přestat a párkrát se zhluboka nadechnout. Moje androidí tělo samozřejmě vzduch nepotřebovalo, ale bylo navrženo tak, aby reagovalo na emoce, a já jsem se pomalu pracoval k lehkému hysterickému záchvatu.

„Jacques měl připravený plán a povedlo se mu zachránit dvacet tisíc Pavů, ale zbytek bude brzy po smrti. A Druzí tak vyhladí další inteligentní druh a další celoplanetární ekosystém.“

Podíval jsem se na Bridget. „Dnes budeme mít Bobtlach a zkusíme vymyslet, co by se dalo dělat. Jen jsem chtěl na pár minut...“

Bridget mě objala a přivinula si moji hlavu na rameno. Tiše jsem se pokusil rozplakat bez slzných kanálků.

III

A ZAČÍNÁJÍ PROBLÉMY

MARCUS – LISTOPAD 2212 – POSEIDON

Palcem a ukazováčkem jsem si promnul hřbet nosu a potřásl hlavou. Kal trpělivě čekal na druhém konci hovoru. Zvedl jsem hlavu a všiml si, jak se Gina uculuje. Rychle zase zvažněla a dělala jakoby nic, ale já jsem přece počítač, vzpomínáte si? Po-
usmál jsem se na ni.

„Pořád ještě nejsi přesvědčený, Marcusi?“ Kal ve videookně naklonil hlavu a podíval se na mě.

Povzdechl jsem si. „Myslím, že přesvědčený jsem už nějakou dobu, Kale. Jenom jsem tomu *nevěřil*, víš?“

Kal se zasmál. „A tím se definitivně vyvrací mýtus, že počítače uvažují logicky.“

„Zklidni hormon, jo? Taky jsem býval člověk.“ Rozvalil jsem se v křesle a zvažoval, co odpovím. Spikey tu chvilku hned využila, vyskočila mi na klín a já jsem ji tak nevyhnutelně musel začít škrábat pod bradou. Potom jsem chvíli promýšlel svoje možnosti a přitom pořádně podrbal Spikey v kožichu. Kal s Ginou milisekundový zásek v našem hovoru vůbec nepostřehli.

Kal byl zástupce guvernéra na Jižní rohoži číslo tři a Gina byla bezpečnostní důstojnice střední hodnosti. S oběma jsem se za posledních pár let spřátelil. A čím důvěrněji jsme se znali, tím otevřeněji se mi oba svěřovali se svými obavami z neustálých mocenských her Rady.

„Dobře, takže berme jako fakt, že Rada se už ani nesnaží předstírat, že v dohledné době zavede volby. Nebo tomu alespoň nevěnuje žádné úsilí. Nedá se to považovat za jasný důkaz totalitní vlády, ale zaručuju vám, že to je dost dobrý ukazatel. Gina ráda věci sestřeluje při první pádné příležitosti, ale ty jsi mnohem konzervativnější, Kale. Fakt, že to vidíš stejně, mě děsí ze všeho nejvíc.“

Gina otevřela ústa, aby něco namítla, ale Kal ji předběhl. „V nejhorším případě jsme ale na hony vzdálení překročení jakýchkoli mezí. Kdyby Radu náhodou postihl náhlý záchvat přičetnosti, zatím nikdo z nás neudělal nic trestného. A nic, za co bychom se měli stydět. Jo, Marcusi, a než uděláme něco, co se nedá vzít zpátky, chci situaci opravdu dobře a dlouze zvážit.“

S ulehčením jsem přikývl. Správní rada Poseidonu velmi ráda využívala moje služby, ale žádné skutečné postavení ani rozhodovací právo jsem neměl. Ve chvíli, kdy se stanu přitěží, mě pravděpodobně jednoduše odříznou. Ne že by mě takové odmítnutí nějak trápilo. *Chtěl* jsem, aby kolonie byla soběstačná. Už jen proto, abych se mohl v klidu soustředit na svoje projekty.

„Co potřebujete ode mě, Kale?“ zeptal jsem se. „Už deset let vaší vládě postupně předávám řídicí funkce. Kdyby došlo ke zúctování, nejspíš už bych nemohl ani dál vést automatické továrny.“

„*Kdyby* k tomu došlo,“ odpověděl Kal, „jsi naše divoká karta. Síla, kterou Rada nemůže ovládat ani regulovat. Přinejmenším pro ně budeš znamenat aspoň nějakou přítěž. A přinejlepším jim budeš moct pěkně zatopit.“

„No, co se mě týká, vždycky jsem si přál být osinou v zadku,“ odpověděl jsem.

„Tak to ti gratuluju, mise splněna.“ Gina se na mě usmála. „Ale jsi zároveň veřejně známá osobnost, která se dá snadno sledovat. Budeme si muset dávat pozor, aby tě při něčem nechytili.“

„Hmm.“ Zamyšleně jsem se poškrábal na bradě. „Napadá mě pár věcí, které by se s tím daly dělat, Gino. Zpracuju na tom. A moji veřejnou aktivitu můžeme použít jako zástěrku.“ Zazubil jsem se na ni. „Vidíš? Tak už jsem v tom namočený taky. Špionátoři. Bože můj.“

Pár minut jsme si ještě povídali a já jsem pak hovor ukončil. Rozvalil jsem se v křesle, zadíval se do prázdna a zvažoval svoje možnosti. Jako pro většinu nerdů pro mě podrazy a intriky nebyly přirozené. Ale napadlo mě několik jednoduchých strategií, pomocí nichž bych mohl ztížit život lidem, kteří by se mě pokoušeli sledovat. A hlavně se mi konečně naskytl příležitost vyzkoušet v praxi jeden z mých milovaných výzkumných projektů.

Možná už bylo načase ukázat se osobně. Narovnal jsem se a vytočil Howardovo číslo.

IV

OTÁZKA POSTOJE

HOWARD — LISTOPAD 2217 — VULKÁN

Seděl jsem, pomalu popíjel kávu a sledoval kolemjdoucí. Zdálo se mi, že nákupní středisko je neustále plné. Na druhou stranu v Přistání nákupních středisek moc nebylo. No dobře, bylo tam jedno. Původní Bob nikdy neměl čas pozorovat lidi. A raději by umřel, než aby jen tak seděl a nic nedělal. Ale nesmrtelnost očividně měnila hru.

Obchody s oblečením, elektronikou i specializovaným zbožím, jako byly třeba produkty do koupele. Měl jsem pocit, že jsem doma, a zároveň jsem cítil nostalgii. Ona povědomost narážela na prostou skutečnost, že se nacházím sedmnáct světelných let od sluneční soustavy, ve hvězdném systému, odkud původně pocházel pan Spock. Navíc na planetě, kterou ve filmovém remaku zničili, ale kdo by se tím trápil?

Když se ale člověk mohl posadit ke stolku a popíjet kávu, všechno se mu najednou zdálo být takové obyčejné.

Bridget měla už brzy dorazit. Předtím jsem se rozhodl, že na ni raději počkám tady, než abych chodil do kanceláře a pak se někam hnal. A mezitím jsem si vychutnával pocit, jaké to je ztratit se v davu.

Už jdu.

Když jsem si přečetl textovou zprávu na svém hlavovém displeji, usmál jsem se. Jasně jsme se oba dohodli, že dnešek nebudeme plánovat nijak konkrétně. Oběd, procházka, nic extra.

Bridget dorazila právě ve chvíli, kdy jsem dopil kávu. Vstal jsem a letmo jsme se políbili. Stiskla mi ruku a posadila se.

„Umírám hladu. Co kdybychom se naobědvali tady v nějakém bufetu?“

„V bufetu, jo?“ Překvapeně jsem povytáhl obočí. „Alkoholová baronka by měla mít vytríbenější chuť. Jde se utrácet. Co třeba *BrontoBurger*? Nebo můžeme klidně jít na nějaké *opravdové* jídlo.“

Bridget se na mě výhrůžně podívala. „Já *mám* brontoburgery náhodou ráda, abys věděl.“

„Jde se na brontíky,“ prohlásil jsem. Postavil jsem se a nabídl jí rámě. S úsměvem vstala a přijala ho a přitom vysekla menší pukrlátko.

Když jsme se vydali zhruba směrem k naší kýžené restauraci, zaslechl jsem od nedalekého stolu komentář. „Nezapomeň se s maminkou chytit za ručičku.“ Poznámka byla pronesena polohlasně a pravděpodobně jsme ji neměli vůbec slyšet, ale její původce, podobený puberták, se přepočítal.

Zastavil jsem se na místě a rozzlobeně se k němu otočil. Bridget mi položila ruku na rameno. „Howarde, to myslíš vážně? Trochu se zamysli.“

Prohlédl jsem si toho blbečka, který se na mě bezostyšně křenil. Zhruba šedesát kilo i s postelí. Proti androidovi několikanásobně rychlejšímu a silnějšímu než lidská bytost. To by opravdu nebyl férový souboj. Schválně jsem si ho dlouze změřil pohledem, zasmál se a pak se otočil. Doufal jsem, že to pochopil jasně.

Bridget už mě mezitím vlekla za ruku pryč. „Jídlo. Tamhle.“

„Pravdu díš. Jen přistupme a hodujme na mase mimozemského brontoida.“

Usmáli jsme se na sebe a pokračovali dál, ale předchozí střet mě pořád mrzel. Bridget už dospěla do biologického věku kolem padesáti pěti let — čas strávený ve stázi během letu se nepočítal. Já jsem byl oproti tomu postavený podle původního

Boba ve věku jednatřiceti let — když zemřel na lasvegaské křižovatce. Označení Bridget za *maminku* bylo bohužel matematicky možné.

Ale rozhodně jsem ji nemohl podobné nepříjemnosti vystavit podruhé.

» «

Věk nepřipravil Bridget o chuť ani trošku. Zakousla se do burgeru a hranolků s adolescentním nadšením. Já jsem jedl umírněnějším tempem a užíval si chuť, živiny jsem nepotřeboval. Technicky vzato jsem plýtvat jídlem, ale dělával jsem to tak zřídka, že vůbec nemělo smysl se tím trápit.

„Jak se mají děti?“ zeptal jsem se jí, jednak ze skutečného zájmu, ale taky proto, abych trochu zpomalil její příjem potravy.

Bridget polkla, otřela si ústa ubrouskem a rozzlobeně se na mě podívala. „Mě neoblbeš, kamaráde. Ty si vždycky počkáš, když mám zrovna plnou pusu.“ Bez jakýchkoli výčitek jsem se usmál a Bridget pokračovala: „Rosie je... no, Rosie jsi potkal, takže víš, jaká je. Má právo na svůj názor a všichni ostatní mají taky právo na její názor.“

Bridget ukousla ještě jeden kus brontosauřího a při promýšlení dalších slov se zamračila. „Myslím, že se vyjádřím celkem přesně, když řeknu, že se jí náš vztah nelíbí. Howarde, nejde o to, že by tě neměla ráda osobně. Nebo alespoň o nic víc, než obvykle nesnáší lidi. Ale myslím, že by byla raději, kdybych zůstala u svého druhu. Zkoušela jsem si s ní o tom promluvit, ale...“

Zaculil jsem se na ni. „Na jedné straně je Rosiin názor, a pak je tu, na druhé straně — vlastně ne, existuje jenom Rosiin názor.“

„Přesně tak.“ Bridget se zachechtala. „Chtěla jsem, aby moje děti byly soběstačné. Takže tenhle cíl jsem zřejmě úspěšně splnila.“

„V poslední době jsem párkrát mluvil s Howiem,“ odpověděl jsem a přitom uždíboval hranolky. „Je trochu odměřenější, než býval, ale já to připisuju tomu, že vyrostl a přestal mě uctívat jako hrdinu.“

„Částečně to pravděpodobně je i tím, Howarde, ale největší podíl na tom podle mě má Rosie. Nedokáže to nechat plavat.“

Pokrčil jsem rameny. „Hele, Bridget, už mockrát jsem jasně řekl, že ty jsi vždycky na prvním místě. Pokud ti v osobním, profesním nebo rodinném životě budu dělat nějaké potíže, uklidím se z cesty.“

Bridget odložila žalostné ostatky svého burgeru a předklonila se. Podívala se mi zpříma do očí, což jsem správně pochopil jako pokyn *sklapni a poslouchej*.

„Howarde, moje vztahy jsou moje věc. Nikdo jiný o nich nerozhoduje. Stéphana jsem milovala, potom jsem za něj rádně truchlila. Teď se těším z tvé společnosti. A bude to tak i nadále, navzdory umanuté dceři a podobánkovi s nevymáchanou hubou. Chtěl bys k tomu snad ještě něco dodat?“

„Ne, drahá.“ Usmál jsem se na ni a ona obrátila oči v sloup.

„Výborně.“ Otréla si ústa ubrouskem a odhodila ho na zmrzačené pozůstatky svého jídla. „Tak pojďme. Slíbila jsem ti, že na ten tvůj androidí rám pověsíme nějaké lepší oblečení.“

„Vyhrožovala.“

„Co?“

„Vyhrožovalas mi, že mi koupíš lepší oblečení.“

Bridget se zasmála, chytila mě za ruku a vlekla pryč. Nakupování oblečení. Před tím člověka očividně nezachrání ani smrt.